

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **M. S.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2016, č. j. KUJCK 33250/2016/ODSH, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 8. 2017, č. j. 54 A 2/2016 – 93,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla dne 4. 10. 2015 na silnici I. třídy č. 3 ve směru jízdy od obce České Budějovice na obec Tábor v úseku, kde byla povolena rychlost 90 km/h, naměřena výsledná rychlost (po odečtení odchylky) 144 km/h. Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 12. 2015, č. j. Spr. přest. 7757/15/Bo, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném

znění. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí poté Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) také zamítl. Krajský soud se věcí zabýval opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek ze dne 21. 9. 2016, č. j. 54 A 2/2016 – 31, ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2017, č. j. 2 As 293/2016 – 56. Důvodem pro zrušení v pořadí prvního rozsudku krajského soudu byla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a jiná vada řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Krajský soud totiž nepřezkoumatelným způsobem vypořádal námitku týkající se ztráty platnosti ověření rychloměru v důsledku výměny pneumatik a neprovedl dokazování internetovými stránkami www.mapy.cz při jednání. Nejvyšší správní soud proto krajský soud ve výše uvedeném rozsudku č. j. 2 As 293/2016 – 56 zavázal, aby provedl dokazování při jednání a aby se žalobní námitkou opětovně zabýval a „*především ověřil správnost předpokladu, že rychloměr typu Ramer AD9C zjišťuje rychlost měřeného vozidla na základě údaje o obvodu pneumatik (kola) policejního vozidla. Je-li tomu tak, měl by dále za pomoci odborného vyjádření či posudku zjistit, zda má výměna pneumatik vliv na přesnost výsledku měření a k jakým odchylkám za jakých podmínek eventuálně může docházet*“. Zbylé námitky Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými; v podrobnostech zdejší soud odkazuje na úplné znění citovaného rozsudku, dostupné stejně jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz.

[3] V navazujícím řízení krajský soud provedl dokazování převodem zeměpisných souřadnic tak, jak byly uvedeny v úředním záznamu ze dne 4. 10. 2015, mapkou dokládající místo měření, ověřovacím listem silničního radarového rychloměru AD9C a záznamem o přestupku ze dne 4. 10. 2015. Dále provedl důkaz snímky, které byly pořízeny z internetových stránek mapy Google a mapy.cz. K námitce týkající se ztráty platnosti ověření rychloměru v důsledku výměny pneumatik provedl důkaz vyjádřením Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, analyticko-právního oddělení ze dne 7. 7. 2017, č. j. KRPC-101451-2/ČJ-2017-0200AP (dále jen „vyjádření policie“) a vyjádřením výrobce rychloměru, společnosti RAMET, a. s., ze dne 15. 8. 2017 (dále jen „vyjádření výrobce rychloměru“). Na základě uvedených odborných vyjádření dospěl krajský soud k závěru, že z důvodu změny pneumatik mezi ověřením rychloměru a změřením rychlosti nemusí být prováděna nová kalibrace, resp. ověření kalibrace měřícího vozidla. V posuzovaném případě došlo ke změření rychlosti vozidla za pomoci radarové hlavy, která k měření rychlosti využívá Dopplerova jevu, jenž zjišťuje rychlost za pomoci frekvence vlnění. Krajský soud dále dodal, že před každým měřením za jízdy je třeba provést kontrolu přesnosti měření typu „RADAR PŘES TACHO“ či „RADAR TACHO“. Neexistují žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by před zahájením předmětného měření nebyla kontrola policejní hlídkou provedena. V případě jakékoliv chyby se objeví na obrazovce rychloměru chybové hlášení. Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud dodal, že žalobce byl ve správním řízení nečinný, k naměřené rychlosti po zastavení policejní hlídkou uvedl: „*Chvátal jsem do práce*“ a vědom si svých

práv podepsal oznámení o přestupku. Ve zbytku krajský soud setrval na své argumentaci uvedené ve zrušeném rozsudku č. j. 54 A 2/2016 – 31.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Předně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť závěr krajského soudu, že v případě jakékoli vady měření nedojde ke změření, ale na obrazovce rychloměru se pouze objeví chybová hláška, nemá žádnou oporu v provedeném dokazování a je nepodložený. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu způsob fungování silničního radarového rychloměru není notorietou, proto je nutné tuto skutečnost prokazovat (viz rozsudky sp. zn. 9 As 102/2016, 1 As 45/2013 a 6 As 187/2014). Stěžovatel rovněž považuje za zmatečné tvrzení krajského soudu, že měření rychlosti bylo provedeno správně, neboť záměrný kříž byl zcela na vozidle. V posuzovaném případě záměrný kříž na snímku chybí, neboť měření bylo provedeno radarovým rychloměrem, nikoli laserovým. Správní orgán nadto ani nijak neprokázal, že ze skutečnosti, že záměrný kříž byl umístěn na vozidle, by bylo možné dovozovat, že měření rychlosti bylo provedeno správně.

[5] Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud nijak nevypořádal rozpor ve vyjádřeních policie a výrobce rychloměru a bez dalšího upřednostnil vyjádření policie. Rozpor stěžovatel spatřuje v tom, že zatímco dle policie nemůže mít výměna pneumatik vliv na přesnost měření rychlosti, podle výrobce rychloměru se tak stát může, pokud není dodržen návod k obsluze a nejsou provedeny předepsané kontroly. Vyjádření výrobce rychloměru je dle stěžovatele věrohodnější, neboť je větším odborníkem než policejní orgán. Podle stěžovatele je vyjádření policie nesprávné a účelové, neboť v něm není zohledněno, že měření rychlosti bylo provedeno za jízdy. Na měření rychlosti pomocí Dopplerova jevu má jistě vliv to, zda je měření rychlosti prováděno ze stacionárního či mobilního rychloměru. Vyjádření policie se nevypořádává s tím, jakým způsobem rychloměr rozpozná, nakolik se frekvence odražených paprsků liší od frekvence odeslaných paprsků kvůli rychlosti měřeného vozidla nebo kvůli rychlosti měřícího vozidla. Rychloměr toto dle stěžovatele rozpoznat schopen není, proto disponuje snímačem, který vypočítává vlastní rychlost měřícího vozidla na základě obvodu kol, která je následně odečtena od rychlosti vozidla jedoucího v protisměru. Pokud by rychloměr při radarovém měření rychlosti za jízdy nepoužíval tachometr, návod k obsluze by nevyžadoval před takovým měřením provedení kontroly přesnosti tachometru.

[6] Stěžovatel dále brojí proti závěru krajského soudu, že před měřením rychlosti byla provedena kontrola tachometru, a uvádí, že tato skutečnost nebyla nijak prokázána. Podle stěžovatele nelze presumovat, že policisté provádějí požadované kontroly technických zařízení, které používají. Nadto stěžovatel upozorňuje, že opak nemá jednotlivec jak prokázat, neboť se jedná o negativní skutečnost. Stěžovatel rovněž považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se krajský soud nijak nezabýval věrohodností ani odborností vyjádření policie. Krajský soud rovněž odkázal na řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu, aniž by uvedl, v čem spatřuje jejich podobnost s posuzovaným případem.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že záznam o přestupku byl pořízen v souladu s právními předpisy. Rychloměr měl v době měření platný ověřovací list (č. 228/14 s platností do 3. 11. 2015) a obsluha rychloměru byla prokazatelně proškolena k jeho používání (osvědčení č. 62/09). O tom, že bylo postupováno při měření v souladu s návodem k obsluze, vypovídá i umístění vozidla žalobce uvnitř radarového svazku, jehož střed vizuálně připomíná záměrný kříž. Při přezutí plášťů pneumatik není třeba vždy provádět novou kalibraci, pouze je třeba provést kontrolu rychloměru testem RADAR TACHO nebo RADAR PŘES TACHO. Tomu odpovídá i vyjádření policie, které si krajský soud vyžádal a provedl v řízení jako důkaz. K vyjádření výrobce rychloměru žalovaný uvádí, že v řízení nebylo prokázáno nedodržení návodu k obsluze. Vzhledem k tomu, že krajský soud přezkoumatelným a správným způsobem vypořádal žalobní námitky, navrhuje žalovaný kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost má požadované formální náležitosti, byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a stěžovatel namítal přípustné kasační důvody [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.], přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti i s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem.

[9] Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119). Uplatňuje-li tedy stěžovatel ve své opakované kasační stížnosti námitky, které již vznesl v předchozí kasační stížnosti a jež byly Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumány, je kasační stížnost v této části zásadně nepřípustná (rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 – 106). Právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku, je vázán nejen krajský soud, ale s ohledem na ochranu legitimního očekávání a zásadu předvídatelnosti soudních rozhodnutí také sám Nejvyšší správní soud v řízení o opakované kasační stížnosti. Přípustnost opětovné kasační stížnosti je tak omezena pouze na důvody, které Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku závazně neposoudil; otázkou, kterou Nejvyšší správní soud naopak již závazně posoudil, se lze v řízení o opakované kasační stížnosti zabývat pouze z toho pohledu, zda se krajský soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu řídil (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 183/2015 – 25). Přípustnost kasační stížnosti je ovšem nutné vnímat i s ohledem na nepřípustnost námitek, které stěžovatel ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoliv je uplatnit mohl (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS).

[10] Stěžovatel ve své druhé kasační stížnosti brojí proti nesprávnému posouzení otázky vlivu výměny pneumatik na platnost ověření rychloměru. Tento argument tvořil stěžejní část stěžovatelovy argumentace již v řízení o žalobě, přičemž v první kasační stížnosti stěžovatel poukazoval především na to, že se krajský soud s tímto argumentem vypořádal nepřezkoumatelným způsobem. Stížní námitka je tedy přípustná. S touto námitkou

spojená nepřezkoumatelnost vyhodnocení provedeného dokazování se váže na dokazování provedené v následné fázi řízení (poté, co bylo první rozhodnutí krajského soudu zrušeno), a je proto rovněž přípustná. Naopak námitku týkající se nedodržení návodu k obsluze rychloměru (včetně neprovedení kontroly před měřením rychlosti) stěžovatel mohl uplatnit již v žalobě a první kasační stížnosti, nicméně tak neučinil, a je proto nepřípustná. Nepřípustná je i námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu nepřípadného odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť se jedná o opakovanou kasační námitku, kterou Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozhodnutí vypořádal. Námitku brojící proti argumentaci záměrným křížem mohl stěžovatel uplatnit již ve své první kasační stížnosti, nicméně tak neučinil, a proto je třeba tuto námitku rovněž vyhodnotit jako nepřípustnou.

[11] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost přípustných kasačních námitek a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Jádrem posouzení věci je správnost a přezkoumatelnost vypořádání námitky (včetně provedeného dokazování), že ověření rychloměru zaniká výměnou pneumatik.

[13] Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. „[v] *rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného*“.

[14] Podle § 127 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (aplikovaný na základě § 64 s. ř. s.) „[z]*ávisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce*“.

[15] Soud provedené důkazy hodnotí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, která mimo jiné znamená, že jednotlivým důkazům je přisuzována určitá hodnota závažnosti, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti a věrohodnosti (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 5 Afs 104/2006 – 73, či ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31).

[16] Krajský soud na základě pokynu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 As 293/2016 – 56 provedl dokazování vyjádřením policie a vyjádřením výrobce rychloměru při ústním jednání konaném dne 30. 8. 2017. Policie ve svém vyjádření podrobně popsala princip fungování systému měření rychlosti AD9C z fyzikálního hlediska a dospěla k závěru, že „*v případě provádění měření s pomocí radarové hlavy neprobíhá srovnání rychlosti měřícího a měřeného vozidla na základě údajů o otáčkách kol*“. Výrobce rychloměru ve svém vyjádření sdělil, že vliv pneumatik na přesnost měření rychlosti se projeví pouze při použití měřidla za jízdy, pokud ale byl při měření rychlosti dodržen návod k obsluze, nemá výměna pneumatik vliv na přesnost měření za jízdy takový, aby byla překročena nejvyšší dovolená odchylka rychloměru.

[17] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem, že z provedených odborných vyjádření jednoznačně vyplývá, že po výměně pneumatik není nutné provádět nové ověření rychloměru. Ověřovací list č. 228/14 ze dne 4. 11. 2014 s dobou platnosti do 3. 11. 2015, který je založen ve správním spise na č. l. 5, proto tvoří řádný podklad pro napadené rozhodnutí. Provedená vyjádření se navzájem nepopírají, nýbrž doplňují. Vyjádření policie podrobně popisuje fyzikální fungování použitého rychloměru a vyjádření výrobce, byť stručné, potvrzuje, že výměna pneumatik může mít vliv na přesnost měření za jízdy pouze v rozsahu dovolených odchylek měření. Stěžovatel se tato zjištění snaží zpochybnit vlastní, ničím nepodloženou, fyzikální úvahou o fungování posuzovaného rychloměru. Nejvyšší správní soud však s ohledem na řádně provedené a vyhodnocené dokazování ze strany krajského soudu dospěl k závěru, že toto tvrzení nemůže samo o sobě vzbudit pochybnost o zjištěném skutkovém stavu a následných právních závěrech. Pokud stěžovatel hodlal brojit proti odbornému názoru obsaženému v provedených důkazech, měl možnost dostavit se na ústní jednání, na které byl řádně předvolán, a zde předložit svá tvrzení, jakož i důkazy je podporující, a krajský soud by k nim musel zaujmout stanovisko.

[18] S ohledem na skutková zjištění krajského soudu ohledně vlivu přezutí pneumatik Nejvyšší správní soud připomíná, že *„právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 77, či ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41). I po započtení uvedené odchylky překročil stěžovatel nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku o 54 km/h, tudíž by naplnil příslušnou skutkovou podstatu (překročení rychlosti o více než 50 km/h mimo obec) i v případě, že by byla v jeho prospěch započítána odchylka téměř dvojnásobná.

[19] Dodržení návodu k obsluze stěžovatel až do nyní podané (v pořadí druhé) kasační stížnosti nikdy nerozporoval (v první kasační stížnosti ano, ale pouze ohledně měření v zatáčce). Ve správním spise je obsaženo osvědčení opravňující jednoho ze zasahujících policistů k ovládání rychloměru AD9C (č. l. 6 správního spisu). V řízení tedy nebylo důvodu se domnívat, že by policejní orgán postupoval při měření rychlosti v rozporu s pokyny k obsluze. K dílčímu konstatování krajského soudu v napadeném rozsudku, že v případě výskytu jakékoliv chyby se objeví na obrazovce rychloměru chybové hlášení, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovateli je sice třeba přisvědčit, že daný závěr není dostatečně odůvodněný, nicméně vzhledem k tomu, že byl vysloven nad rámec nutného odůvodnění (žalobní námitky dodržení návodu k obsluze zpochybňovaly pouze ohledně měření v zatáčce), nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[21] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný netvrdil, že by mu nad rámec jeho běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu